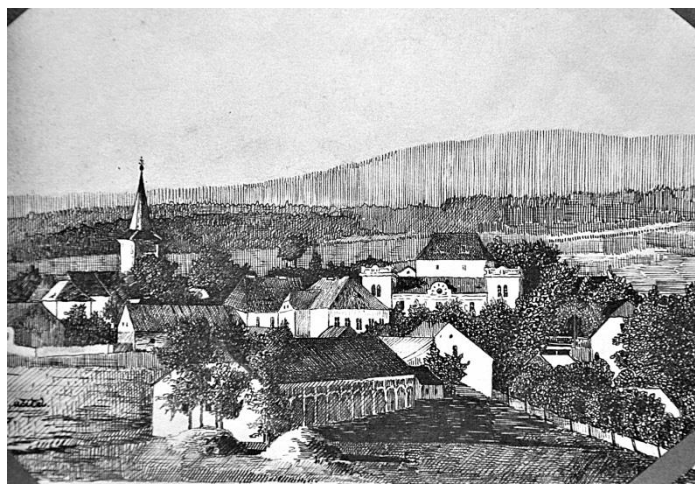

Josef Ciprýn 2. 6. 2019

Pan **Josef Ciprýn** se narodil 11. března 1948 v Čachrově č. p. 52. Jeho vyprávění a historie jeho rodiny se točí kolem tohoto stavení. Nyní ho obývá rodina Morových. Stojí při cestě na Pavlov a navazuje na něj hospodářská budova.

„Budovu nechal postavit Petr Kordík a od něj statek odkoupil kolem roku 1905 strýc pana Rendla, kterému se říkalo Amerikán, protože žil v USA. Ten statek prodal svému synovci, panu Rendlovi. Amerikán zemřel na zápal plic, když se nachladil při kopání studny. Strejda Rendl tedy začal na statku hospodařit. To už byl ženatý s tetou, která pocházela ze Zahrádky.“

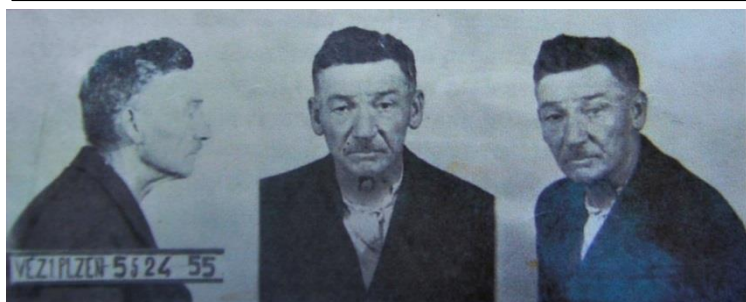

Vlevo nahoře: Čachrov směrem od Pavlova ještě před založením JZD
Vlevo dole: Kordíkova stodola s obydlím Rendlových a Ciprýnových na dobové kresbě
Vpravo: Nynější stav s obydlím Morových na kresbě Z. Hranáčové

Pan Ciprýn mluví o Rendlových jako o strejdovi a tetě, přestože s nimi jeho rodiče nebyli pokrevní příbuzní. Byli to však „miliónoví“ lidé, jak říká. Ujali se jeho otce Emanu, který utekl z domova, oblíbili si ho a měli ho rádi jako vlastního. Sami děti neměli.

„Strejda Rendl narukoval do 1. světové války a padl do ruského zajetí. Z Uralu se vrátil až rok po válce. Cesta domů byla svízelná. Zajatci v noci šli a ve dne se schovávali. Tak došli pěšky až na Slovensko. Odtud nějakými vlaky domů. S bráchou jsme měli rádi, když o tom strejda vyprávěl. Za války teta hospodařila sama. Měla pár koní, deset krav, prasata a ovce. Vypomáhal jí pan Němec, děda Stáni Gollové, který bydlel v domě č. p. 4., kde se Stáňa i narodila.

Jan Rendl – fotografie z vyšetřovacího spisu STB (poskytl ing. Zahrádka)

Po 2. světové válce u Rendlů přespávali lidi, co utíkali za hranice. V roce 1955 byl strejda odsouzený na 8 let vězení, protože jim

v útěku pomáhal a protože nechtěl do JZD. Lidi za ním stáli, ale nebylo to nic platné. Odseděl si šest let. V 50. letech polovina strejdova majetku propadla státu, šlo o stodolu a polnosti. Tetě slibovali, že když vstoupí do JZD s druhou polovinou majetku, tak strejdu pustí. Ale nebyla to pravda.

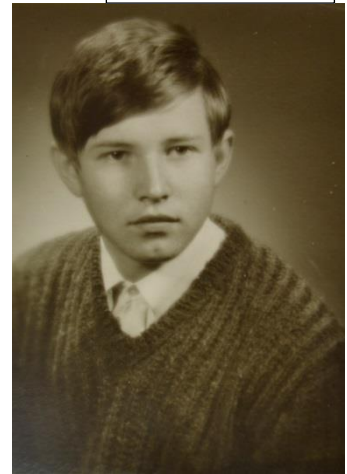
V Klatovech tehdy působil šikovní notář Sekyra. Tomu se podařilo, že polovina, co propadla státu, se mohla přepsat na mého otce. Strejda byl člověk, kterého jsem si nejvíce vážil, vedle tety a maminky. Ale jeden „škraloup“ měl. Prohrál v kartách větší sumu peněz a musel pak prodat parcely za teletníkem. Teď tam jsou zahrady.

Když jsme byli děti, než jsme šli do učení a na školy, tak jsme žili na statku společně s Rendlovými. Rendlovi obývali kuchyň, kde taky spali, a pak měli „parádní“ pokoj. Naše rodina měla kuchyň, pokoj a

ložnici. Tam jsme spaly my děti. Později otec vybudoval koupelnu a toaletu.

Rendlovi byli klidní a hodní lidé. Teta byla přímá, vždycky řekla, co měla na jazyku. Brala nás s sebou i do vězení, když jezdila strejdu navštěvovat. Byl zavřený celkem šest let, jak už jsem říkal. Dva roky na Borech, dva ve Valticích na Jičínsku a dva v Leopoldově. Na základě amnestie v roce 1960 mu byl trest vězení změněn na podmínku. Když se vrátil, dělal v JZD. Po roce 1968 chtěl požádat o rehabilitaci, ale v roce 1971 zemřel, v 77 letech. Alespoň se nedožil zamítnutí své plánované žádosti. Teta ho přežila o 11 let.“

Josef (asi 15 let)

„Protistátní“ leták zabavený u Rendlových

Pohřeb Jana Rendla, Čachrov

A co Vaši rodiče?

Babička Anna z Těšova

„Otec se narodil v Horním Těšově u Hartmanic a ve 13 nebo 14 letech, když skončil školu, utekl do Hartmanic ke své nevlastní sestře. U jejího muže se učil truhlářem. Pak odešel do Milínova na statek, kde byla provdaná sestra paní Rendlové, a ta ho poslala k Rendlům do Čachrova. U nich sloužil a na statku zůstal až do své smrti v roce 1984.

Otec měl dvě sestry vlastní a dvě nevlastní. Nevlastní sestry šly do odsunu. Obě vlastní sestry, Marie a nejmladší sestra Anna, se provdaly za Němce. Marie odešla už před

Maminčina sestřenice Rosa
s manželem Sepem Dreschlerem

válkou do Německa a Anna
šla po válce taky, v odsunu.
Teta Marie sem s rodinou
občas přijela, ale Anna na
Čechy zanevřela a přijela sem
až po roce 1989.

Svatební foto rodičů

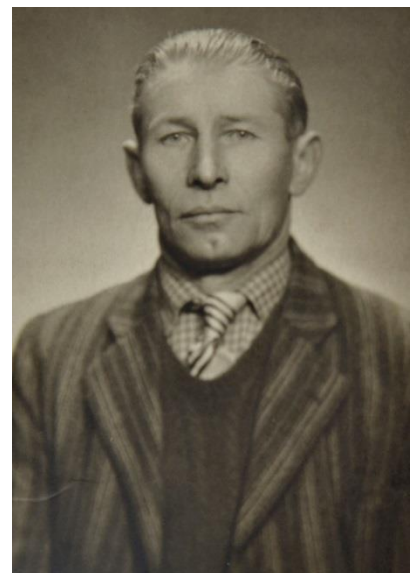

Svatební foto Josefovy tety Anny s Luisem Haningerem
(vedle tety stojí Josefův otec Eman Ciprýn)

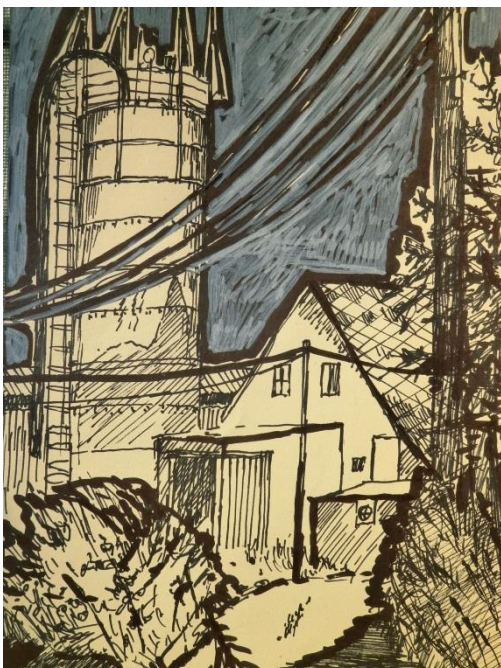
Teta Marie Wenzlová s rodinou

Josefův otec

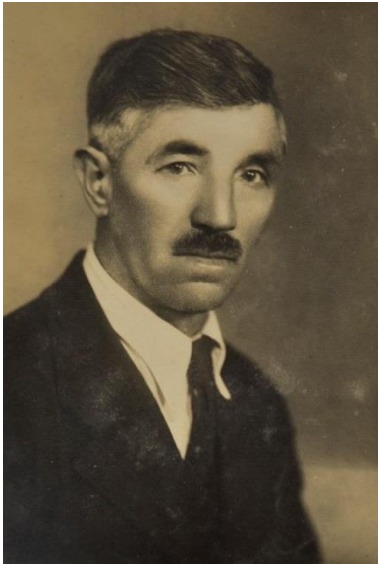

Táta byl pedant. Museli jsme si nejdřív splnit povinnosti v hospodářství, nakrmit krávy, koně, ovce, holky drůbež, a teprve pak jít za svým, třeba si na hřiště zahrát fotbal nebo volejbal. Byl přísný, držel nás zkrátka. K něčemu to bylo dobré: nebyli jsme lumpové. Ale vylomeniny jsme prováděli! Třeba když jsme s Vaškem Zahrádků ministrovali. Vypili jsme faráři mešní víno a místo něj dolili vodu. On pak plival, mračil se, ale tak, aby to lidi v kostele neviděli. Vytahal nás za vlasy, ale nežaloval.

Kolem statku bylo tehdy krásné prostředí. Místo kravína byla pole, měli jsme pěknou zahradu. Kravín se postavil v roce 1956. Ono vlastně JZD tady ani nemělo být! Měli ho stavět směrem na Bradné a tady měly být rodinné domy.

Dědeček z Jesení

Maminku jsem měl moc rád. Pocházela z Jesení. Za dědečkem do Jesení jsem s bráchou pak moc rád chodil. Byla tam volnost a svoboda! Do Čachrova na statek se přivdala. Žila tady asi až do roku 2000 a zemřela v roce 2010 v nedožitých 93 letech. Spolu s naším otcem je pochovaná v rodinném hrobě na Čachrově.

Měli spolu čtyři děti. Sestra Marie se narodila v roce 1945, bydlí v Nýrsku a pracovala jako učitelka. Sestra Vlasta se narodila o rok později, žije ve Smolově, okres Domažlice, a byla v účtárně. Pak jsem byl já a rok na to bratr Stanislav, který žije v Praze. Vyučil se nejprve soustružníkem a pak vystudoval stavební průmyslovku. My s bratrem jsme už měli studia složitější než sestry. Já se vyučil slévačem a celý život jsem dělal ve Škodovce v Plzni.

Maminka se i po otcově smrti stále starala o malé hospodářství. Měla slepice, králíky a husy. Jen ovce už nedržela. Dědictví po otci bylo rozděleno mezi nás syny v roce 1984. Sestry jsme vyplatili. Stavení s dílnou jsme prodali Černým, ti tu bydleli tři roky, pak to prodali Morovým a odstěhovali se do Hradce Králové.

Maminka

Zleva: Paní Jandová, Soušková a Ciprýnová před farou v Čachrově

Já si pak postavil domek č. p. 73 v Čachrově. Dlouhá léta jsem bydlel v Plzni, ale vždycky jsem se na Šumavu chtěl vrátit. To se mi splnilo.“

Lásku k šumavské krajině pan Ciprýn nezapře. Každý den rázuje okolím Čachrova se svým milovaným psem Čakem a kochá se tou krásou kolem.

Vzpomínka na tatínka...

...a na dětství v Čachrově

V Čachrově 3. dubna 2019 zapsala kronikářka Zdeňka Hranáčová

